

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság dr.Lukács Nikolett ügyvéd (Helység4, 04 utca 4.számú.) által képviselt **felperes** (cím2.) **felperesnek** dr. Hargitainé dr. Béky Andrea ügyvéd (Helység5,) által képviselt **Kft1.** (cím1.) **alperes** ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése iránt indított perében a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. december 4. napján kelt 2.M.216/2018/26. sorszámú ítéletével szemben az alperes által 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részében helybenhagyja.

A másodfokú bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 55.500 (ötvenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy külön felhívására fizessen meg az állam javára 177.600 (százhetvenhétezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A másodfokú bíróság irányadó tényállásként fogadta el az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást.

A felperes 2016. augusztus 31-én létesített határozatlan időre munkaviszonyt az alperessel portás munkakörre. Felperes munkáját az alperes székhelyén, döntően az alperesi komplexum főbejáratánál található portaépületben, illetve portaépületnél végezte.

A felperes közvetlen felettese F.M portaszolgálat-vezető volt, akinek más mellett feladata volt a portások szolgálati beosztásának elkészítése és az alperesi komplexum területén található biztonsági kamerák üzemeltetése is.

Az alperes székhelyén egy több épületből álló komplex található, ahol a perbeli esetet megelőzően külső biztonsági kamarák kerültek elhelyezésre.

A 2018. július havi szolgálati beosztás szerint a felperes 2018. július 4., 7., 8., 11., 12., 15., 16., 23., 24., 27., 28., 31. napokra volt beosztva a 19-07 óra közötti, éjszakai műszakra.

A 2018. július 11-ét megelőző másfél-két hónapos időszakban a portánál több problémás eset történt, például a bérlők és a portások között viták alakultak ki, egy esetben - a felperes szolgálata alatt - ismeretlen személyek egy hajót vittek be a komplexum területére, továbbá előfordult, hogy egy kulcsot eltulajdonított valaki. F.M. az általa végzett két éjszakai ellenőrzés során észlelte, hogy a felperes és Portás 1 szolgálatban alszik.

F.M a hasonló esetek kezelésé céljából 2018. július 11-én új biztonsági kamerát szereltetett fel a portaépületen belül oly módon, hogy az megfelelően belássa az alperesi komplexum portánál lévő bejáratát és a portaépület belső részét. A biztonsági kamerát az alperes rendszergazdája szerelt fel és rögzítésre be is kapcsolta. Ezen kamera a portaépület belső részének a munkavégzési célú helyiségét figyeli.

F.M előzetesen szóban jelezte a portásoknak, így a felperesnek is, hogy kamera kerül majd felszerelésre a portaépületen belül, amivel kapcsolatban a felperes nemtetszésének adott hangot.

A biztonsági kamera felszerelésének napján a nappalos műszakba Portás 2, az éjjeli műszakba a felperes volt beosztva. Amikor a felperes a munka felvételére munkahelyére megérkezett Portás 2 közölte vele, hogy megtörtént a kamera felszerelése, amit meg is mutatott felperesnek. A felperes ekkor észlelte, hogy a kamera működik, az rá volt kapcsolva az épületben található monitorra. Portás 2 aznap 19 óra körül telefonon tájékoztatta F.M-t, hogy felperes nem veszi át tőle a szolgálatot a porta épületben felszerelt kamerára való hivatkozása. Amikor F.M megérkezett felperes szolgálati helyére, felperes ingerülten sérelmezte a kamera felszerelését és azt, hogy miért nem kapott erről megfelelő tájékoztatást. F.M. ellenőrizte a kamerát, úgy észlelte, hogy aznap rögzítés nem végzett, amiről a felperest tájékoztatta, aki közölte, hogy a munkát nem veszi fel a kamara felszerelése miatt. Ezt követően felperes átadta F.M részére a F.M kérésére írt levelét, amely azt tartalmazza, hogy felperes miért tartja

aggályosnak a kamera felszerelés körülményeit. F.M. ezt követően közölte felperessel, hogy hazamehet. Felperes ezt követően otthonába távozott.

Másnap F.M tájékoztatta az alperes ügyvezetőjét az előző nap történetéről, aki azt kérte F.M-től, amíg a helyzet nem rendeződik megnyugtatóan, felperest vegye ki a szolgálatból, aminek F.M eleget tett.

F.M 2018. július 13-án vette fel legközelebb a munkát, megérkezése után ellenőrizte az épületben elhelyezett kamarát, azt tapasztalta, hogy az működik, ezért azt letakarta. A kamera ily módon több hétig le volt takarva; az alperes rendszergazdája 2018. július 25. napján a felvételkészítést újból bekapcsolta.

A felperes 2018 július 13-án az ügyvezető részére írt elektronikus levelében kifogásolta, hogy munkatársaitól szerzett tudomást 2018. július 11-ét követő napokban arról, hogy a kamerát letakarták, de erről felperes F.M-től nem kapott tájékoztatást, amit felperes azért sérelmezett, mert tájékoztatta F.M-t, hogy a kamera kikapcsolását követően a munkát felperes felveszi. Felperes munkatársaitól származó információi szerint F.M a munkatársaknak azt mondta, felperes már nem dolgozik az alperesnél. Felperes mindezekre tekintettel kérte az ügyvezető tájékoztatását.

A felperes 2018. július 16-án előzetes egyeztetésre megjelent az alperes ügyvezetőjénél, aki azonnali hatályú felmondást közölt a felperessel. Az azonnali hatályú felmondás indokolása szerint felperes 2018. július 11. napja óta munkaszerződése szerinti helyen és időben munkavégzés céljából nem jelent meg és nem állt a munkáltató rendelkezésére, nem teljesítette az Mt. 52. § (1) bekezdése szerinti főkötelezettségét. A felperes által a távolmaradás okaként megjelölt indok, miszerint nincs tisztában a munkavégzés helyén felszerelt kamera jogosságával, nem mentesíti felperest a munkavégzés alól, ezért a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. § (1) bekezdés c) pontja és 78. § (1) alpontja alapján – a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség szándékos megszegése miatt – alperes a munkaviszonyt megszüntette.

Az alperes 2018. július 27-i keltezéssel munkaszerződés-módosítást készített, mely más mellett tartalmazta, hogy az alperesnél 2018. január 1. napjától visszamenőleges hatályú béremelés történik. Ezt a szerződésmódosítást a felperes a felmondás közléséig nem kapta meg, munkatársai azt 2018. július végén kapták meg aláírásra.

A felperes módosított keresetében, hivatkozással arra, hogy az alperes a munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg, kötelezni kérte az alperest elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítésként 2.220.000 forint és ennek 2018. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, továbbá 500.000 forint sérelemdíj és 137.200 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

A felperes arra hivatkozott, a felmondás indoka nem valós és nem okszerű. A munkaszerződés módosítás tekintetében arra hivatkozott, tudomása szerint valamennyi alperes által foglalkoztatott portás megkapta a béremelést, így a béremelésre felperes is jogosult. A sérelemdíj igénye tekintetében előadta, alperes jogszerűtlen intézkedése folytán

munkaviszonya egyik napról a másikra megszűnt, a megszüntetés módja felperes megítélését hátrányosan befolyásolja, a felmondás sérti személyiségi jogait.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Az alperes a keresetet a jogalap tekintetében vitatta, a módosított kereset összecszerúságát nem vitatta. Az alperes arra hivatkozott, hogy a felmondás jogszerű, annak indokai valósak és okszerűek. Az alperes arra hivatkozott, a felperes a kamerafelvételre hivatkozással nem tagadhatta volna meg a munka felvételét és a rendelkezésre állást, hangsúlyozta a rendszer beüzemelése 2018. július 11-én nem történt meg, ekkor csak teszt üzemmódban működött. Alperes előadta, felperes az általa hivatkozott béremelést automatikusan nem kapta volna meg. Alperesi álláspont szerint jogellenesség hiányában sem elmaradt jövedelem, sem sérelemdíj nem illeti meg felperest.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek kártérítésként 2.220.000 forintot és ennek 2018. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, továbbá 99.000 forint peröltséget. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte az alperest, hogy az állam javára fizessen meg 73.100 forint kereseti illetéket, az ezt meghaladó 16.800 forint kereseti illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rámutatott, hogy az Mt. 64. § (2) bekezdése alapján alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az azonnali hatályú felmondás indokai valósak és okszerűek. A bíróság megállapította, hogy az Mt. 52. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti rendelkezésre állási, az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontja szerinti munkavégzési kötelezettség munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségnek minősül.

Az elsőfokú bíróság felperes 2018. július 11. napján tanúsított magatartásával kapcsolatban azt állapította meg, hogy a perbeli kamera alapvetően a felperes elsődleges munkavégzési helyét figyelte. F.M. tanúvallomása alapján megállapította, hogy az alperes a szóban forgó kamerával felperes munkavégzését is ellenőrizni kívánta, amit az Mt. 11. § (1) bekezdés rendelkezése lehetővé tett, ugyanakkor az Mt. 11. § (2) bekezdés alapján köteles lett volna a felperest előzetesen megfelelően tájékoztatni. Az elsőfokú bíróság kiemelte, felperes nem a kamera elhelyezését, hanem azt kifogásolta, hogy nem kapott megfelelő előzetes tájékoztatást a kamera kihelyezésével kapcsolatban. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy előzetes tájékoztatásban felperes a kamera kihelyezésével kapcsolatban nem részesült. A tájékoztatás megfelelősége tekintetében megállapította, hogy annak írásbelinek és teljes körűnek kell lennie, amely alapján a munkavállaló a technikai eszköz alkalmazásának minden következményét meg tudja ismerni és a tájékoztatásnak az adatkezelés részleteire is kiterjedőnek kell lennie. Az előzetes tájékoztatás megfelelőségével kapcsolatban utalt a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság NAIH-4001-6/2012/V számú ajánlásában foglaltakra is. Az elsőfokú bíróság kiemelte, a tájékoztatási kötelezettséggel összefüggésben nincs jelentősége annak az alperes által hivatkozott körülménynek, hogy a kamera csak teszt üzemmódban működött, sem az Mt., sem a NAIH ajánlás nem tesz különbséget teszt és normál üzem mód között. A perbeli bizonyítékok alapján megállapítható volt, hogy a kamera 2018. július 11. 14 óra 16 perctől július 12. 8 óra 21 percig felvételt rögzített. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes megsértette az Mt. 12. § (2) bekezdését azáltal, hogy megfelelő tájékoztatást nem adott felperesnek, ezzel alperes lényeges

kötelezettségét szegte meg, mert a személyiségi jogok védelme a munkaviszonyból származó alapvető kötelezettség. A bíróság ugyanakkor megállapította, felperes 2018. július 11-én nem tagadhatta volna meg a rendelkezésre állást és a munkavégzést, mert ennek az Mt. 55. §-ban írt feltételei nem álltak fenn. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy felperes 2018. július 11-én megszegte az Mt. felmondásban hivatkozott rendelkezéseit, a felmondás ezen indoka valós, ugyanakkor a fenti körülmények mellett a kötelezettségszegés nem minősül jelentősnek. Az alperes a kamera letakarásával maga ismerte el, hogy jogellenes helyzetet idézett elő, a felperes kötelezettségszegése erre a jogellenes alperesi magatartásra volt válaszreakció, ezért nem minősíthető jelentősnek. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy az ügyvezető is tudott a kamera letakarásáról, de nem intézkedett annak eltávolításáról. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján megállapította, ha a munkáltató kötelezettségszegése teremti meg a munkavállalói kötelezettségszegés alapját és ezt a munkavállalói kötelezettségszegés után röviddel maga is elismeri, akkor a munkavállaló kötelezettségszegése nem minősíthető jelentősnek, különösen, ha a munkáltató alapvető tájékoztatási kötelezettségének az Mt. 11. § (2) szerint nem tesz eleget. Felperes szóban forgó napon tanúsított magatartásával kapcsolatban az elsőfokú bíróság értékelte, hogy felperest közvetlen felettese a munkavégzés helyéről elengedte, nem ragaszkodott ahhoz, hogy felperes rendelkezésre álljon. Értékelte továbbá az elsőfokú bíróság felperes javára azt a körülményt, hogy a helyszínen átadott levélben a jogellenesség kiküszöbölése esetére jelezte, hogy munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettségének eleget tesz. Erről a körülményről alperes ügyvezetője is tudott a felperes által neki írt elektronikus levél alapján.

A 2018. július 11. napját követő, a felmondás közléséig terjedő időszak tekintetében az elsőfokú bíróság kiemelte, felperest eredeti szolgálati beosztása alapján július 12-én, 15-én és 16-án terhelte a munkavégzési és a rendelkezésre állási kötelezettség. Az elsőfokú bíróság az ügyvezető személyes meghallgatása során előadottak és F.M tanúvallomása alapján azt állapította meg, hogy ebben az időszakban felperest közvetlen felettese javaslatára maga az ügyvezető mentesítette ezen kötelezettségei teljesítése alól, ebből következően az azonnali hatályú felmondás indokolásának ezen időszakra vonatkozó megállapítása nem valós és nem is okszerű.

Mindezek alapján állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy felperes a munkaviszonyából származó lényeges kötelezettségét szándékosan megszegte, azonban nem jelentős mértékben, erre való tekintettel a keresettel támadott azonnali hatályú felmondás jogellenes, ezért marasztalta az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdés alapján a kereseti kérelemmel egyezően az alperest.

A béremelés kapcsán az elsőfokú bíróság megállapította, az alperes ügyvezetőjének nyilatkozata azt támasztotta alá, hogy a fizetésemelést valamennyi portás megkapta, ezért a keresetnek ebben a tekintetben is helyt adott. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy alperes a keresetet az összecszerűség tekintetében nem vitatta.

A sérelemdíj iránti igény tekintetében, hivatkozással arra, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetése a Kúria által irányított ítélkezési gyakorlat szerint önmagában véve a személyiségi jogok megsértésére alapított igényt nem alapozza meg, ehhez valamilyen többlet tényállási elem szükséges, a felperes által ezzel összefüggésben hivatkozott körülmények

ennek az elvárásnak nem felelnek meg, ezért sérelemdíj igényét az elsőfokú bíróság elutasította.

Az alperes fellebbezésében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletének alperest marasztaló részének megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a Pp. 383. § (5) bekezdésében foglaltak alapján felperes perköltségben való marasztalását kérte. A gyakorolni kért felülbírálati jogkör tekintetében a Pp. 369. § (3) bekezdés a-d) pontjait jelölte meg. Alperes arra hivatkozott, az elsőfokú bíróság ítélete az Mt. 42. § (2) bekezdés, az Mt. 52. § (1) bekezdés, az Mt. 55. § (1) bekezdés, az Mt. 78. § (1) bekezdés, a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltakba ütközik, mert az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül és iratellenesen mérlegelte, értékelte, továbbá mellőzte az alperes által kihallgatni indítványozott tanúkat, indokolása logikátlan és megalapozatlan következtetéseken alapul.

Alperes arra hivatkozott, a kamera működőképességének 2018. július 18-i előzetes tesztelése és annak módja nem minősíthető munkáltatói kötelezettségszegésnek, mivel a tesztüzem mód alatt, amely másnap reggelig tartott, kizárólag a rendszergazda fért hozzá a felvételhez, melyet a tesztüzem lezárása után törölt. Ezt igazolja F.M tanúvallomása, mely szerint saját kezűleg ellenőrizte, hogy a kamera nem rögzít felvételt, amit között is felperessel. Alperes hivatkozott arra is, hogy a teszt üzemmódban készült felvételek célja nem azonos a későbbi funkciójával. A kamera használatával és a rögzített felvétellel kapcsolatos eljárás megfelel a 2011. évi CXII. törvény rendelkezéseinek: a célhoz kötött, a takarékos és tisztességes adatkezelés elvének. Tekintettel arra, hogy az elektronikus megfigyelő rendszer beüzemelése 2018. július 11-én nem történt meg, az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az alperes a felperest a kamerával kapcsolatban az elvárt módon előzetesen és írásban nem tájékoztatta. Alperes kifogásolta, hogy indítványozta Tanú 1 rendszergazda tanúkénti kihallgatását, amit az elsőfokú bíróság mellőzött, pedig az ítélet alapja a kamerával kapcsolatos, bíróság által jogellenesnek minősített helyzet lett.

Alperes hivatkozott arra a körülményre is, hogy F.M saját döntése alapján letakarta a kikapcsolt kamerát, nem tekinthető semmiféle jogsértés alperesi elismerésének, mivel nem történt jogsértés. Ezen túlmenően alperes nem is tudott arról, hogy a kikapcsolt kamera le lett takarva, így eleve kizárt bármiféle elismerés az alperes részéről.

Az Mt. 55. § (1) bekezdésében felsorolt egyetlen körülmény sem állt fenn, mely a felperest mentesítette volna munkavégzési kötelezettsége alól, azzal, hogy 2018. július 11-én a munka felvételét megtagadta, munkaviszonyból származó főkötelezettségét szándékosan megszegte, továbbá együttműködési kötelezettségét is megszegte, mert F.M kollégáját kényszerhelyzetbe hozta, aki kénytelen volt felperes helyett a szolgálatot ellátni.

Alperes álláspontja szerint az elsőfokú ítélet iratellenesen tartalmazza, hogy F.M felperest 2018.július 11-én este elengedte, felperes személyes előadása és a tanú vallomása ezzel ellentétes következtetésre ad alapot. Kifogásolta alperes az elsőfokú ítélet azon következtetését, hogy felperes kötelezettségszegése nem volt jelentős, mivel ez iratellenes megállapításon alapul, miszerint F.M felperest elengedte. Ettől eltérően, felperest nem lehetett visszatartani, önhatalmúlag távozott, amit F.M tudomásul vett.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyben hagyását kérte annak helyes ténybeli, valamint jogi indokaira tekintettel és a becsatolt költségjegyzék szerint 55.500 forint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A felperes arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást alaposan feltárta és indokát adta annak, hogy az alperesi bizonyítási indítványokat miért mellőzte, az ítélet iratellenes megállapításokat nem tartalmaz.

A felperes magatartásával kapcsolatban kiemelte, valóban nem vette fel a munkát, de annak okát konkrétan és azonnal megjelölte, valamint addig nem hagyta el a munkavégzés helyét, amíg a szolgáltatást más módon meg nem oldották és nyomban jelezte, ha megkapja a szükséges tájékoztatást, azonban munkába áll.

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

A másodfokú bíróság 2. számú végzésében tájékoztatta a peres feleket, hogy a 74/2020.(III.31.) Korm. rendelet 29. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárás során a felek tárgyalás tartását nem kérhetik. A peres felek a 74/2020.(III.31.) Korm. rendelet 29. § (2) bekezdése alapján közösen nem kérték tárgyalás tartását, ezért a másodfokú bíróság a 2020.: LVIII.tv. 143.§. alkalmazása mellett a Pp. 376. §-ára utalva tárgyaláson kívül bírálta el az ügyet.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az alperes fellebbezéséhez kötötte, a Pp. 369. § (3) bekezdés a)-d) pontjában írottak szem előtt tartásával gyakorolta és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, a jogi érveléssel, az anyagi jogszabályok alkalmazásával a másodfokú bíróság egyetértett.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bizonyítékok értékelését illetően kifejtett álláspontjával maradéktalanul egyetértett, eljárása megfelel a Pp. 279. § (1) bekezdésben foglaltaknak. Megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy 2018.július 11-én a kamera tesztelésével lényeges munkáltatói kötelezettséget, az Mt.11.§./2/ bekezdése szerinti kötelezettségét megszegte alperes, mert előzetes tájékoztatási kötelezettségét nem teljesítette, a munkavállaló hozzájárulását nem szerezte be.

Az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályokat az Mt.42.§./2/ bekezdés, 52.§./1/ bekezdés, 55.§./1/ bekezdés és 78.§./1/ bekezdésében írtakat helyesen értelmezte és alkalmazta, jogszabálysértést a másodfokú bíróság nem tudott megállapítani.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, a felperes helytállóan utalt fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy alperes a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontjára is hivatkozott fellebbezésében, azonban a tárgyalás megtartását nem kérte - így a bizonyítás felvétel fogalmilag kizárt.

Mindezekre tekintettel a felperes fellebbezésében előadottak – azok megalapozatlanságára tekintettel – az ítélet megváltoztatására nem adnak okot, ezért a másodfokú bíróság az

elsőfokú ítéletet helyes indokai alapján helybenhagyta és a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdés alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Az ítélet indokolása a Pp. 386. § (4) bekezdés második fordulatában foglaltakon alapul.

A másodfokú bíróság az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 83. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjából álló perköltsége viselésére. A munkadíj összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdés alapján állapította meg a másodfokú bíróság a felperes által becsatolt költségjegyzék szerint azzal, hogy a megállapított munkadíj áfát nem tartalmaz.

Az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdés alapján köteles a feljegyzett fellebbezési illeték viselésére, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés a) pontja figyelembevételével állapította meg a másodfokú bíróság a 2.220.000 forint pertárgyérték alapján.

Győr, 2020. július 2.

Dr. Bartus Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mózsai Gábor s.k.
előadó bíró

Dr. Maurer Ádám s.k.
bíró